

SZONDI GYÖRGY

Csak a bocsánat mindig?

Levél U. J.-nak

*Sarkosan, elvágólag
Nagy László-metrumok, kockás füzet, öl;
ki tudta akkor, hogy nálad is öl
a kór majd, elvág utólag
mindent,
nem
– tékozzold mennyre szitkaid, Jóska!*

Villanófényben az elragadás.

*Kummogó nevetés, gyógyszer, kis korty,
karoló s háritó kéz: te drága, no
tiltja az orvos.
A jajt is?, a tiport
hónapokat, a torpanó
kedvet mért nem? Hasztalan már a szigor most:
lázadsz szomorún.*

*Magamról szólok már, Jóska. Derűm
oda.
Mégis-derűdet kérem – nekem egy tünde rím
se jut, vagy ha: szókaloda.
Mindegy. Tűzed, lobogód.*

*Honnan a zendülő irgalom benned?
Magamról szólok már, dudva kiver.
Kockás füzet, öl, karolás, lobogó tűz, dadogás.
Elvágólag a metrum, a kór – nem.*

*Vakogok bele.
Belevakogok, Jóska.*

Korom, pernye, üszök

*Úrgalamb emlőjén műpoloska.
Robotangyalok
tonnaszám szórnak
hamut fejünkre.*

De mi már sehol se vagyunk.

Karácsonyi pillangó

*Beszállt az éj, földre vackolt
komor arany halleluja
csöndben zizeg a félszeg illat
betlehemi jászol pirkad
cirmos papír áhít, buja
szunnyad, fél som, vackor
rebben a szárny, verejtékcsepp
csirip, csörömp, jaj, szép
ékes születése még szebb
szakadozott feketeség
piheg, piheg*

se gyertya se tűlevél se

pillangó